

Sygn. akt VI Gz 212/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w I.

przeciwko (...) sp. z o.o. w K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 25 lipca 2019r., sygn. akt V GNc 4141/18

postanawia

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych stwierdzając, że wbrew dyspozycji art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 785 ze zm., dalej jako u.k.s.c.), pozwany nie wykazał braku dostatecznych środków na te koszty. Sąd ten podkreślił, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów w celu wykazania przesłanki z art. 103 u.k.s.c. (k. 54-54, s. 2).

W zażaleniu na to postanowienie pozwany, domagając się jego uchylecia, podniósł, że nie ma możliwości uiszczenia opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty, gdyż nie ma dostatecznych środków. Pozwany ma zajęty rachunek bankowy i odnotowuje straty oraz ma problemy z płynnością. Do zażalenia pozwany dołączył rachunek zysków i strat za 2018 r. i drugie półrocze 2019 r. oraz wyciąg z rachunku bankowego (k. 57-63).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut błędnych ustaleń, bo o taki chodzi skarżącemu, jest chybiony.

Judykatura przyjmuje, że przedsiębiorca w procedurze planowania wydatków związanych z prowadzoną działalnością winien zagwarantować sobie środki służące nie tylko czynnemu dochodzeniu roszczeń, ale również obronie przeciwko ewentualnym żądaniom do niego kierowanym. Planowanie wydatków bez uwzględnienia środków na prowadzenie i obronę w procesie sądowym, jest naruszeniem równoważności w traktowaniu swoich powinności finansowych; strona, która realizuje swoje zobowiązania w ten sposób, że wyzbywa się zdolności do zapłaty kosztów sądowych – preferencyjnie traktując inne zobowiązania – nie może skutecznie zarzucać, że odmowa zwolnienia od kosztów narusza jej prawa do sądu (np. postanowienia: Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 lipca 1992 r., sygn. akt ACz 393/92, niepublikowane, i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 stycznia 2009 r., I ACz 3/09, Lex nr 516573). Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 lutego 2005 r. (V Cz 8/05, Lex 848176) stwierdził, że koszty dochodzenia przed

sądem roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowią dla strony koszty tej działalności, które musi ona uwzględniać w racjonalnym planowaniu wydatków. Nie ma przy tym uzasadnionych podstaw, by co do zasady uznać preferencję dla innych wydatków, w tym związanych z pokryciem bieżących kosztów jej funkcjonowania jako przedsiębiorcy w stosunku do należnych od niej kosztów sądowych.

W świetle przytoczonych wypowiedzi orzecznictwa fakt ponoszenia przez pozwanego start sam przez się nie przesądza o istnieniu podstaw do zwolnienia od kosztów sądowych. Pozwany dalej prowadzi aktywną działalność gospodarczą i jak twierdzi ma problemy z bieżącą płynnością, a to oznacza, że zaspokaja inne zobowiązania. Nie sposób w związku z tym przyjąć, że nie jest w stanie uiścić opłaty od zarzutów, która wynosi 225,00 zł.

Z tych względów zażalenie należało oddalić jako bezzasadne (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)